

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

Mora quem tulit fructum, n. 14

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

Hi fauores non communicantur alienis; proprij sunt earum animarum quæ in Regis cubiculum admittæ, modò spiritualibus pascuntur delitijs Paradisi, modò in lecto amoris quietem captant delitijs omnibus superiorem. Qui surculi perfectionis, qui flores gratiæ, quæ abundantia felicitatis his in pascuis reperitur? Felices animæ quæ amantur & amant, & dum tecum viuunt, tu ipse es vitâ ipsâ dulcior; neque enim amarent viuere, nisi amando te viuerent: felices animæ ad centrum iam delatæ, felices quæ ad litus tam tutum applicitæ, non secus atque innocentes infantuli in cunis, securè quiescitis. Non grauantur corda vestra mole curarum secularium; onus vestrum & pondus Amor est, onus leue atque optabile; non enim deprimit amor, sed attollit, dolorem ipsum dulcedine mitigat, & recreat emorientes spiritus animæ desolatæ expectatione inenarrabilis fructus æterni solatij. Infantibus præbet plena vbera cælestis liquoris; prouectos pascit solidiori cibo; perfectos munit inuicta constantia. Mutantur & in vobis quandoque tempora; tardat sponsus, vt probeat quàm estis fideles, detinet nubes cælestium donorum nè consuetos semper depluant imbres gratiarum, & suauem in seuetam aliquando commutat vultum; sunt ista incitamenta validioris Amoris, attrahit dum repellit; Artificiose negat quod abundè vobis est daturus; Fornacem aspergit aqua, vt fortius ardeat, recedit vt velocius arctiusque in amplexus ruat; gaudio miscetur, at breuis luctus; habetis enim ad manum fragmenta præteritarum deliciarum, & cum nauim videatis in tuta statione, & astantem ad clauum peritum gubernatorem, leuis est timor vbi nulli sublunt peccatorum scrupuli, & procul à fluctibus, non longè à portu nauigatis. At me miserum qui hybernare adhuc cogor in mundo, qui iactor quotidie in medijs fluctibus carnalium desideriorum, allidor ad scopulos occasionis peccandi; Quis timor existimatis me occupat? Quæ dubia salutis sollicitant animam? quæ pulsant pericula infelicem ratem? Quis mihi misero prohibeat lachrymas? Quis gemitus & suspiria imo claudat pectore; Quis miretur si ipsa hæc anima tam diro doloris pressâ sepulchro conetur migrare, vt soluat & sit cum Christo? Si debitam iustitiæ tuæ, Domine, soluo pænam, fiat voluntas tua; patienter feram me ab hominibus reijci; at non illud (vt reor) extremum est mali. Timeo calendas has esse grauioris supplicij, & noctis diu duraturæ triste crepusculum; in quo cum languero perpetua expectatione, expectatio ipsa morte acerbior languorem non minuet sed grauabit, & dum corpus doloribus animæ prostratæ non erit ferendis quid superest vt voueam, nisi vt me Christus meus hoc misero eximat carcere. Amen.

IV X. Hæc tecum *Southwellus*, & apud dilectum Societatis Auctorem *Iesum*: Qui ardor cum in dies ab continuatis desiderijs incrementum acciperet, neque id quo pasci maximè auebat, seu in Gallijs, seu in Belgio consequeretur (in Belgium enim quædam literæ innuunt concessisse, vt quod federat animo perficeret) Romam abiit, Religionis præcepta quo citius, eo auidius ex ipso fonte hausurus; admittusque est pridie Sancti Lucae, anno septuagesimo octauo supra sesqui millesimum, cum ætatis annum septimum decimum non ex-

Admittitur in Societatem, & mora quem fructum tulisset.

1595.

pleffet. Quem verò fructum in cooptato protulerit ea quæ trans Alpes facta fuerat dilatio, alio scripto ostendit. "Recordare, inquit, & frequenter memoriâ repete illum diem, quo Societatis desiderio inflammatus, tam saepe, tamque constanter petiisti admitti: Recole quas lachrymas, & quam frequentes profuderis, & sedens solitarius in conclau in quæ doloris signa, in quos singultus eruperis, cum te differri cogitares. Quàm felices arbitrabaris eos qui admissi illo poterantur bono quod ardentè optauerant! Quàm arctam, & quàm suauem existimasti illam esse coniunctionem quæ cum Deo, & cum hominibus Societatis intercedit? Quid tum de ijs sentiebas cum videbas orantes? Nimirum absorptos rebaris in contemplatione Dei. Quàm grata tibi fuere tunc cilicia? cum Deo conuersari quàm dulce? vt quando non dabatur esse ex illis, saltem imitatione virtutum vestigia legeres, tanquam peregrinus post eos tendens ad patriam. Recordare iam, *Roberte*, non te foris nunc stare desideris languidum, sed esse filium eiusdem Domini *Iesu Christi*, membrum eiusdem Societatis, & qui pridem aliorum virtutem admirabare, nunc tu exemplum factus es in quod alij intueantur. Quam igitur de ijs opinionem tum cum nondum ex iis esses concepisti, & de eorum felici conditione, ac vitæ perfectione existimationem, eandem cogita eos iam de te habere, qui ad eandem tecum Societatem aspirant; vt quemadmodum horum de Societate nunc fratrum exemplo & conuersatione tu in uocatione tunc confirmabaris, ij qui pari tecum desiderio nunc certant tuâ modestiâ, tuâ mansuetudine & caritate, cæterarumque virtutum exercitatione in proposito sibi vitæ genere roborentur.)

Quas virtutes præcipue coluerit.

XV. Huic prætorum memoriæ reliquarum deinde firmamenta virtutum coniungens, ad perfectæ vitæ apicem summa contentione anhelabat, & sapiens Architectus, non tenue & exile aliquod, sed iam tum stabile, ac nullis infirmorum procellis ædificium meditabatur, atque in primis in sui met cognitione fundamentum collocauit; Quæ cognitio quoniam & se ipsa est ad omne genus virtutis sustentandum necessaria, & antiquorum omnium est celebrata vocibus, quâ cogitatione, & quibus verbis à nostro *Southwello* concepta, delineata, ac menti memori infixæ est (quanquam id ab *Antonio Suqueti*, viro formandis ad pietatem animis facto, velut sempiternæ dignæ memoriæ, in *via vitæ* inuenitur proditum) hic adscribam, *Quid fui Domine? Quid sum? & quid ero? fui nihil, nihil sum, & ero forte peior nihilo? fui conceptus in peccato originali; plenus sum peccato actuali; quis scit an sim damnandus pena Gehennali? fui in ingressu miserabilis; miserabilior sum in progressu; miserrimus forte ero in egressu. Fui sperma fetidum, sum saccus stercoreum, ero esca vermium. Cum essem nihil, fui sine periculo damnationis, & sine spe salutis: sum iam in spe dubia, & graui periculo: ero autem vel ex re sperata felix, vel in periculi successu infelicissimus. Sic fui vt damnari non possem, sic sum vt saluari vix possim, sic ero vt in æternum damnatus, vel in æternum saluus. Quid fuerim scio, fui enim pessimus: Quid sim nescio,*

Sui cognitio.